

Nekrológ Laky

Vážení prítomní.

Ak mám hovoriť, ak mi to zovreté hrdlo dovolí, chcem hovoriť o človeku, ktorý stál pri zrode umeleckého nasmerovania Tovarišstva starých bojových umení a remesiel, o Ľudovítovi – Laky - Luknárovi. Zámerne vynechám jeho profesionálnu kariéru, jeho rodinné vzťahy a jeho občianske postoje, pretože verím, že iní sú povolanejší sa o nich vyjadrovať.

Ľudovít-Laky Luknár a Braňo Ďurdiak prišli do našej skupiny ako dvaja nerozluční priatelia a pomohli mi dotvoriť umelecké smerovanie Tovarišstva .

Oni boli súčasťou úsilia, ktoré nás postavilo na stupienok, ktorý sme už nikdy neopustili: na pozície umeleckých ambícií a túžby dať divákovi úprimnú ilúziu historických hodnôt.

V osobe Lakyho zomiera jeden z posledných bohatierov a neváham povedať, že ten najväčší. My všetci zakladatelia sme zažili „bohatierske časy“, ktoré nám súčasní mladí členovia môžu len závidieť. Boli to predovšetkým predstavenia, kde sme divákom odovzdávali svoj vklad bez ohľadu na námahu s tým spojenú, často na hraniciach našich síl, ale boli to aj bujaré posedenia pri táborovom ohni, po ktorých sme s Lakym sami dvaja „odvádzali“ spulhodujúcich na lôžko, sadli si za stôl s fľaškou červeného vína a „po šľachticky“ vítali brieždenie zajedajúc zrelým syrom, aby sme potom budili ostatných do ďalšieho dňa účinkovania.

To bol Laky bohatier.

Bol však aj Laky odborník.

Nielen architekt – lebo architektúru vyštudoval, ale aj Laky odborník na zbrane, heraldiku a šľachtictvo ako také! Bol to Laky strhujúci interpret a šermiar, jazdec, bol Laky scenárista a autor básní a najmä piesní predovšetkým však bol Laky ČLOVEK.

A ako človek oplýval tým, čo korení život: osobitým humorom. Výstižnosť jeho bonmotov bola príslovečná a treba povedať, že nie vždy bezbolestná.

Nič, čo sme robili, nebral vážne, ale dával tomu vážnosť! Jeho humor bol ostrý ale nebol „zhadzovačný“! Neviedol nás k popretiu vážnosti toho, čo sme robili, ale k pokore pred šermom, pred umením, pred nami samými a pred „Pravdou života“.

Po zasmiatí u neho vždy nasledovalo uvedomenie a pochopenie.

A teraz ho zrazu niet.

Ťažko je to pochopiť, ťažko je si to uvedomiť, ťažko je to prijať.

Je to však tu a teraz.

Som hrdý na to, že aspoň krátky čas posledných rokov sme našli spôsob, akým využiť hoci len časť toho, čím oplýval – a to na pravidelných vystúpeniach na hrade Devín. Som šťastný, že aspoň časť našich mladých členov mala možnosť stretnúť sa s ním osobne a prijať posolstvo jeho bytia, lebo to bol Laky - Ľudovít Luknár.

Žijúca časť našich tradícií, pamätník a symbol pretrvávania Tovarišstva.

Náš priateľ Laky bol hlboko veriaci človek a nepochybujem, že odišiel k Bohu.

Lúčime sa s ním s vedomím svojej pominuteľnosti, ľudskej nedokonalosti všetkých nás a možno aj preto v jeho osobe s vedomím nenahraditeľnej straty.

Laky, verím, že ak nám Boh dá odísť na to isté miesto kde si Ty, budeš tam na nás čakať s fľašou červeného vína a krabičkou zrelého syra.

Priateľu, nech Ti je zem ľahká.

Peter Koza

a so mnou TOSTABUR